

Romanța toamnei nimănui

Daniel Vișan-Dimitriu

De-ai să-ți așezi,
În miez de toamnă,
Obrazul fin la pieptul meu,
Te voi primi
Ca pe-o zeiță
Din visul ce-l visam doar eu.

Te voi numi crăiasa toamnei,
Regina visurilor mele,
Izvor al strălucirii care,
În ochii mei, reflectă stele.
Te voi privi ca pe-o copilă
Rătăcitoare-n lumi de vis,
Cu mine-n gând,
Având ca țintă
Doar brațele
Ce ți-am deschis.

Iar tu,
În calda-mbrățișare,
Îmi vei zâmbi, îmbujorată,
Și vei uita de drumul care
A fost tot ce știai odată,
Și-ai să-mi promiți,
Cu o privire
Senină-a ochilor căprui,
O viață plină de iubire,
Cum n-a mai fost a nimănui.